

मनसः सकाशात् व्यक्तं स्फुटीभूतं शब्दं मनोमसति अतः मन एव अभिव्यक्तात्मकं शब्दादिस्थूलसर्वदृश्यरूपं स्वतस्तु अव्यक्तं सूक्ष्मं एष मनोऽवसानः प्रति संचरः प्रलयः ब्राह्मः विराट्संबंधी मनः प्रजापतिमसृजते ति श्रुतेः मनः कल्पितो विराट् मनस्येव लीयत इत्यर्थः ॥ १३ ॥ सूत्रात्मप्रलयमाह तदात्मगुणमिति द्वाभ्यां तद्विराडुपादानमस्मदीयं परिच्छेदाभिमानिमनोमुख्यं कर्म आत्मगुणानिःसीमज्ञानवैराग्यैश्वर्यधर्मो लंकगौणकर्म आविश्य अंतर्भावितण्यर्थोयं प्रवेश्यमसति चंद्रमाः हैरण्यगर्भीयं समष्टिमनः एवं व्यष्टिमनसि उपरते सति कुत्र चंद्रमस्य धिष्ठाने ततश्च उपतिष्ठते एनं पुरुषं आत्मगुण इति शेषः अयमर्थः द्वे ब्रह्मणी वेदि तव्ये इत्युपक्रमान्तरं ब्रह्मप्राप्तिकामः प्रणवाख्यमपरं ब्रह्मोपासीनो भूतशुद्धौ उक्तक्रमेण स्थूलभूतात्मकं विराजं अकारार्थं संस्त्य सर्वात्मना स्थूलदेहं विस्मृत्य मनोमात्रेणावस्थायैति यावत्तच्च मुक्तबंधं मनश्चंद्रसंज्ञं उकारार्थतां प्रतिपन्नं सदैश्वर्ययुक्तं भवति यथोक्तं विगतवासनमाधुविपाशतामुपगतं मन आत्मतयोदितं यदभिवांछति तद्भवति क्षणात्सकलशक्तिमयो हि महेश्वर इतीति ॥ १४ ॥ तंतु चंद्राख्यसमष्टिमन उपाधिं संकल्प्य संकल्पमात्रशरीरं उकारार्थं महता कालेन वशीकुरुते मकारार्थे कारणे प्रविलापयति योगी यतः स संकल्पश्चित्तं विचारालिकां चेतो दत्ति प्रसति अतः संकल्पनिरोधो दुःशकः तच्च संकल्पवशीकरणं मकारार्थं त्वेनाह मे वेदं सर्वोस्मीत्येवं रूपेणावस्थानमेव ज्ञानं अनुत्तमं श्रेष्ठं ॥ १५ ॥ ईशस्यापिलयमाह द्वाभ्यां काल इति कालः अर्धमात्रार्थः शोधितत्वं पदार्थः अस्मीत्येतावन्मात्रप्रत्ययात्मा विज्ञानं उक्तलक्षणं सर्वात्म्या नुब्रवात्मकमीशं गिरिति गिलति यस्य तीत्यर्थः कालमपि बलाख्याशक्तिर्धसति अयमर्थः अर्धमात्रायाः परतः बिंदुना दशशक्तिं शांताख्याश्च तस्मोऽवस्थाः तत्राकार उकारमकारानपेक्ष्य अर्धमात्रातुरीयं तामप्य

आकाशस्य गुणं शब्दमभिव्यक्तात्मकं मनः ॥ मनसो व्यक्तमव्यक्तं ब्राह्मः संप्रति संचरः ॥ १३ ॥ तदात्मगुणमाविश्य मनो ग्रसति चंद्रमाः ॥ मनस्युपरते चापि चंद्रमस्युपतिष्ठते ॥ १४ ॥ तंतु कालेन महता संकल्पं कुरुते वशे ॥ चित्तं ग्रसति संकल्पस्तच्च ज्ञानमनुत्तमं ॥ १५ ॥ कालो गिरतिविज्ञानं कालं बलमिति श्रुतिः ॥ बलं कालो ग्रसति तु तं विद्या कुरुते वशे ॥ १६ ॥ आकाशस्य तदाघोषं तं विद्वान् कुरुते तमनि ॥ तदव्यक्तं परं ब्रह्मतच्छाश्वतमनुत्तमं ॥ एवं सर्वाणि भूतानि ब्रह्मैव प्रति संचरः ॥ १७ ॥

पेक्ष्यशक्तिव्युत्थानवतीजीवन्मुक्त्याख्यातुरीया शांतातु विदेहैकैवल्यं पुनरुत्थानाभावाच्च न गणनीया तथा च ईश्वरयासस्तुरीयतुरीय इति श्रुतिः अस्या अर्थः विश्वे तैजसप्राज्ञतुरीयेषु अकारो कारमकारार्धमात्रार्थेषु प्रत्येक एकैस्मिन् विश्वादिचतुष्टयमस्ति तेन षोडशभेदा भवंति तत्र तुरीयो व्यक्त रूपो जागरणं बिंदुना दशकृत्य उत्तरोत्तरं सूक्ष्मत्वात् स्वमसुषुप्ति तुरीयरूपाः तत्र मकारार्थस्य ईश्वरस्य यासस्तुरीयो धर्मात्रा तस्यापि तुरीयः शक्तिरिति सा शक्तिरिह बलशब्देनोच्यते बिंदुना दयोः काले एवांतर्भाव विवक्षित्वा कालं बलमित्युक्तं अत्र शंक्ते बलं कालो ग्रसति तु इति शब्द उक्तार्थ निवारणार्थः अस्मीति जीवानुभवेन ब्रह्मणोपलापः क्रियत इत्यर्थः उत्तरमाह तमिति तं कालं विद्यानेह नानास्ति किंचनेति शास्त्ररूपा अस्मीत्यस्यापि बाधिका सुषुप्तादिदृष्टानेन वशे कुरुते अस्मिन्ना प्रलयस्य सुषुप्तादौ प्रत्यक्षत्वात् तद्विशिष्ट आलेत्यर्थः ॥ १६ ॥ विद्याक्रममाह आकाशस्येति यदा विद्या कालं वशे कुरुते तदा आकाशस्य गुणं घोषं नादं अर्धमात्रा बिंदुना दक्रमेण तुरीयस्य दृतीयं ईश्वरं आत्मनि तुरीये कुरुते प्रविलापयति तत् घोषलया धिष्ठानं अव्यक्तं घोषादप्यतीतत्वात् परं घोषांत शब्दब्रह्मापेक्षया श्रेष्ठं तदेव च शाश्वतं नित्यनिर्मुक्तं अनुत्तमं नास्ति उत्तमं चरमं यस्मात्तत्तथा पुरुषान्न परं किंचित्साकाशासापरागतिरिति श्रुतेः एवमिति एवं प्रति संचरः प्रलय उक्तः तत्स्व रूपं तु सर्वाणि भूतानि ब्रह्मैवेति बाधायां सामानाधिकरण्यं रज्जुर्गवदीश्वरांत सर्वभूतबाधेन ब्रह्मैवावशिष्यते स प्रलयो न तु घटध्वंसवन्निवृत्तिमात्रं ॥ १७ ॥